

Bij Beer op de rug

‘Kun je niet een beetje sneller, Beer?’ vraagt Vos.

‘Straks zijn we te laat op het feest voor de verjaardag van Hert. En ik wil niets missen!’ Beer zet een tandje bij, maar met drie dieren op je rug is dat niet makkelijk.

En zeker niet met nog een taart en een pot soep erbij!

Daar is Slak. ‘Ben je ook op weg naar het feest van Hert?’ vraagt Gans nieuwsgierig.

‘Ja!’ lacht Slak. ‘Ik ben vorige week al vertrokken, maar ik denk dat ik niet op tijd zal aankomen.’ Hij kijkt heel sip terwijl hij z’n hoed afneemt.

‘O, maar ik denk dat je er nog wel bij kunt’, zegt Haas overtuigd. ‘Kom Beer, til Slak ook maar op je rug.’ Beer puft, maar zet Slak toch op zijn rug. En dan... BOEM!

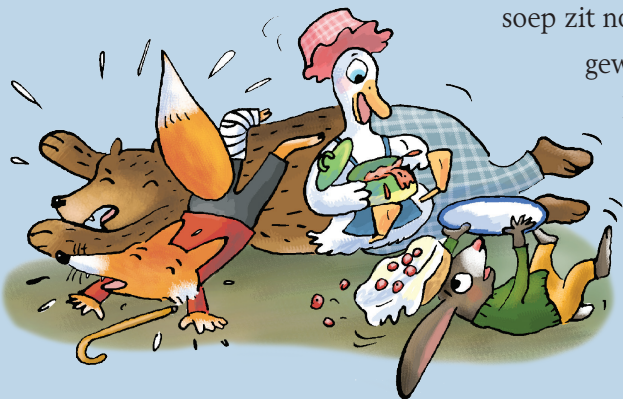
Alle dieren vallen op de grond. ‘Ik denk niet dat ik nog veel verder kan. Ik ben zo moe!’ zegt Beer. Hij blijft plat op de grond liggen.

‘Wacht even,’ zegt Vos, ‘de taart is nog heel, de soep zit nog in de pot... Zullen we

gewoon hier een feestje vieren?

Een feestje voor Beer?’ vraagt hij aan de andere dieren.

‘Ja!’ roepen ze in koor. ‘Voor de sterkste beer van het bos!’ klinkt het luid en ze smullen van de taart en de soep.

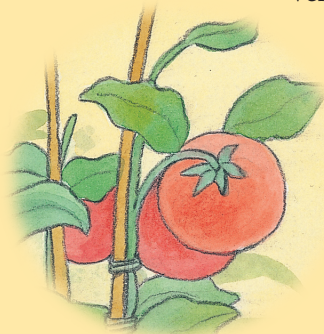
Vos is gewond

Pim en Pom lopen al een hele dag door het bos. Nu zijn hun voeten heel moe en hun buikjes bijna helemaal leeg. Pim zegt: 'Misschien moeten we even langs het veld.' Pom is meteen enthousiast. Op het veld zien ze volle, rode tomaten en die zouden perfect in hun kleine, lege buikje passen. Lekker!

'Hoor je dat?' vraagt Pim plotseling. Pom trekt zijn muts van zijn oren en luistert aandachtig. Iemand is luid aan het snikken, oorverdovend luid zelfs. Pom twijfelt geen seconde en gaat op het gehuil af. Het is Vos. Vos ziet Pim en Pom en stopt dadelijk met huilen. 'Wat is er gebeurd?' vraagt Pom ongerust. 'Wel euh...' stamelt Vos. Hij kijkt naar zijn poot en dan weer naar Pim en Pom, maar zegt niets. 'Ik weet het al!' roept Pom. 'Jij wilde een lekkere tomaat van ons veld plukken, maar je hebt je poot bezeerd aan het hek.

Of niet soms?!' Vos kijkt heel schuldig. 'Kom,' zegt Pim, 'we zullen je snel verzorgen.' Ze halen wat verband uit hun tas. Dat hebben ze altijd bij, je weet nooit wat er kan gebeuren.

'En als je dan nog honger hebt,' zegt Pom met een knipoog, 'dan zullen we een tomaat met je delen.' Uit blijdschap maakt Vos bijna een vreugdesprong, maar hij kan zich nog net inhouden...

Een bril voor Trol

Trol struikelt. Hij kijkt om zich heen en ziet iets kleins en blauws op de grond. 'Sapperdekriek,' zegt het kleine ding, 'wat is dat hier? Er valt gewoon iemand over mij, in mijn eigen bos!' Oh nee, denkt Trol. 'Het spijt me echt heel erg. Ik wilde helemaal niet over jou vallen. Ik had je niet gezien.' Hij krabt aan de buil op z'n kop.

'Heb je soms een probleem met je ogen?' vraagt het blauwe wezentje aan Trol.

'Nee,' zegt Trol verdrietig, 'ik ben gewoon heel onhandig.'

'Volgens mij ben je helemaal niet onhandig, maar heb je een heel ander probleem', zucht het wezentje terwijl ze overeind krabbelt en haar jas in de plooi legt.

'Je bent over de juiste persoon gevallen! Ik ben Heksje Kamille en ik kan jouw probleem gemakkelijk oplossen! Kom maar met me mee.'

Voordat Trol tijd heeft om verder na te denken, loopt Heksje Kamille voor hem uit.

Hij volgt braaf. Een tijdje later zitten ze samen op het bankje voor het huis van Heksje.

Ze eten warme soep. En Trol? Die heeft een prachtige bril gekregen van Heksje. Een blauwe met een roze bloem. Trol zou daarna nog vaak door het bos wandelen, maar vallen of struikelen deed hij niet meer.

Roos gaat op weg

Roos is een elfje dat leeft in het bos. Haar huisje staat tussen de bomen, haar burens zijn de vogeltjes.

In haar haren draagt ze een bloem en aan haar voeten draagt ze puntige schoenen. Van die schoenen waarvan de tip naar omhoog wijst. Mees

is haar beste vriend. Voor Roos zingt hij de mooiste liedjes van het hele bos. Samen gaan ze elke dag op pad. Dan varen ze in de boot van Roos over de rivier op

zoek naar dieren om te helpen. Ze geven elke dag de vissen eten, want die hebben

altijd heel veel honger omdat ze ver moeten zwemmen.

Vandaag is er een vis die geen honger heeft. Dat vindt Roos maar vreemd.

Ze roept de vis en bekijkt hem goed. De vis huilt, zo hard dat de rivier elke seconde groter wordt door alle tranen. Er zit een grote haak in de vin van de vis. Roos houdt niet van haken, en zeker niet als ze in vissen zitten. Ze moet de vis snel helpen.

Ze neemt de haak voorzichtig uit de vin en plakt een pleister in de plaats. De vis stopt meteen met huilen en bedankt Roos met een salto boven het water. Daarna varen Roos en Mees verder, op zoek naar andere dieren om te helpen.

